

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 5. Vtrùm objecta contingentia absoluta in se ipsis cognoscantur à
Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

tiam sine præscientiâ futurorum constare non posse, non minus est euident. Accedit indubitatum dictamen ab ipsâ naturâ insitum humanis mentibus de præscientiâ futurorum cum diuinitate coniunctâ, quo tanquam indubitato principio ductæ omnes vbique nationes ad oracula diuina suis vnaquæque ritibus recurrunt, vt de futuris euentibus certiores reddantur. Accedunt & reliquæ quæ loco citato indicauimus. Demonstrationes item factæ disput. 1. quæst. 7. pro existentia Dei consequenter subseruiunt pro ipsius præscientiâ de futuris iuxta illud August. contra Cicer. cap. illo 9. citato sub finem. *Aut si esse confiteatur Deum, quem negat præscium futurorum, etiam sic dicit nihil aliud, quam, quod ille dixit inspiens in corde suo. Non est Deus. Qui enim non est præscius omnium futurorum, non est vtiq; Deus.* Ex quibus omnibus manifestè apparet, præscientiam Dei de futuris euentibus à nemine in dubium vocari posse saltem prudenter, atque ad eam illam eo saltem demonstrationis genere demonstrabilem esse, cui nemo rationabiliter, & citra insaniam notam dissentire possit. Estugia enim, quæ ad dissentendum meditantur, & proponit Herice, ad eam videntur improbabilia, vt nemo per illa se in fugam dare sine temeritate possit; vt quisque perpendens illa non obscure perspicit.

73 Dixi autem in propositione, prædicto saltem demonstrationis morali genere esse demonstrabilem scientiam Dei de futuris; quia existimo, loquendo absolute, physicè etiam demonstrabilem esse, ita, vt ne physicè quidem possit ei dissentire, quicumque mature, consideratè, atque collectiue perpendèrit fundamenta omnia, quæ eam notificant. Quòd si Cicero, aut quispiam alius quandoque reuerà, & non voce solum tenus dissentit, ille profecto aut cuncta dicta fundamenta non aduertit, aut leuiter, & inconsideratè per ea pertransijt. Quomodò autem Deus obiecta contingentia absoluta cognoscat, in sequentibus est discutendum.

QVAESTIO V.

Vtrum obiecta contingentia absoluta in se ipsis cognoscantur à Deo.

74 **T**risariam considerari possunt obiecta contingentia absoluta. Primò vt presentia. Secundò vt præterita. Tertio vt futura. Et considerata quidem vt presentia, aut etiam vt præterita in se ipsis esse ea cognoscibilia, de factoque cognosci à Deo, communis videtur esse sententia Theologorum. Considerata tamen vt futura non esse illa cognoscibilia, proindeque neque de facto cognosci in se ipsis à Deo, sed tantum in decreto, aut in alio quopiam medio cum illis prout futuris connexo, sententia eorum est, qui putant, secluso tali medio neque propositiones de futuris contingentibus, neque earum obiecta determinatam veritatem habere, quos citauimus quæst. 3. Quibus adde Caiet. Banez. Albeldam, Nazarium, Zumel, Cornejo, Marc. Serra, Ledesm. Gasp. Ram. & alios Thomistas recentiores apud Ribaden. disput. 13. de Scient. cap. 1. Opposita tamen sententia communior est. Quam tenent citati à nobis dicta quæst. 3. pro veritate determinatè propositionum de futuris contingentibus, atque etiam

ipforum futurorum nullatenus constitutè per aliquid præsens cum eis connexum. Insuperque Ruiz disput. 29 de Scient. Arrub. disput. 43. Arriaga disput. 20. Martin. disput. 11. Ribas disput. 5. Franc. de Lugo disput. 29. cap. 7. Ribaden. disput. 13. cap. 4. Borru. disput. 2. sect. vii. Apud quos Soar. Vazq. Molin. Fonsec. I. ess. Albertin. Becan. & nostri communiter cum Scot. Fabr. Ocham. Gabr. & alijs antiquioribus.

Propositio 1.

Obiecta contingentia, non solum quatenus presentia, aut præterita, sed etiam quatenus futura sunt cognoscibilia, de factoque subinde cognoscuntur in se ipsis à Deo.

Hæc propositio sub vniuersaliore probata est iam supra disput. 25. præsertim quæst. 1. iunctis item, quæ de non entibus, & malis dicta sunt ibi quæst. 5. & 6. Ex dictisque etiam de veritate obiectiua, deque cognoscibilitate in se ipsis huiusmodi obiectorum in hac disput. quæst. 3. satis superque constat. Constat insuper propositio ex ijs, quæ de eorumdem obiectorum cognoscibilitate sunt dicta tom. 1. disput. 9. quæst. 2. prout memorabimus quæst. sequen. Quo circa in ijs omnibus repetendis, & applicandis in præsentia pro illa comprobanda, non est, cur moremur. Cum facile quisque possit id, illa recolendo, præstare.

Propositio 2.

Si obiecta contingentia prædicta non essent in se ipsis cognoscibilia à Deo, neque in alio quopiam tanquam in medio essent ab ipso cognoscibilia.

Nam, vt in alio quopiam tanquam in medio à Deo cognoscibilia sint, necessarium omnino est, quòd per se, & in se habeant esse obiectiua verum veritate obiectiua propria, & indistincta ab ipso esse; vt per argumenta commemorata supra quæst. 3. num. 55. & infra disput. 28. quæst. 7. exhibenda clarè ostendatur. Omne autem sic obiectiue verum eo ipso est determinatum intellectus diuini, utpote omnis veri necessariò cognoscitiui, ad cognitionem sui; quod ipsum est, esse illud in se ipso cognoscibile à Deo, vt ex sæpe dictis hætenus satis est notum. Ex quibus duobus planè concluditur, obiecta contingentia prædicta

neutiquam fore in alio tanquam in medio cognoscibilia à Deo, nisi in se ipsis essent etiam ab ipso Deo cognoscibilia, vt propositio data fert.

xx